

 ciela

Бележка от авторката:

Скъпи читателю,

„Благородството задължава“ е самостоятелна история, която няма нужда да бъде четена в определен ред спрямо предишните ми книги. В нея ще откриеш герои, които съм споменавала и преди, и се надявам да ги заобичаш така силно, както и аз.

Бих искала да поясня някои дреболии, свързани с историческите факти в книгата. Тъй като не съм историк, не претендирам за пълна историческа автентичност, но дадох всичко от себе си да проуча епохата, за да я пресъздам възможно най-реалистично. Търговията с гуано е нещо, което действително се е случвало в Англия, но пикият ѝ е бил двадесетина години преди действието в моята книга. Уилям Гибс е историческа личност, който благодарение на предприемчивия си ум е успял да стане един от най-богатите хора в кралството. Гуаното е било в основата на успеха му.

Импresiонизмът като течение в изкуството се заражда през 1860 г., но картините, с които ние, съвременните хора, свързваме този стил, се рисуват десетилетие след моята история. Позволих си да заема няколко от бъдещето, за да разкажа историята така, както си я представях.

Ако има други допуснати грешки и неточности, те не са умишлени и предварително се извинявам за тях.

Благодаря ти, че избра моята книга.

Надявам се тя да ти даде онова, от което имаш нужда.

Приятно четене,

Ангелина

ПЛЕЙЛИСТ:

Americana:

Bryce Fox – Horns
Dermot Kennedy – Power over me
ENHYPEN – Bite me
T-Pain – Church ft. Tedyy Verseti

Inglesa:

Xana – Goddess
Tate McRae – Cut my hair
Taraji P. Henson – The Color Purple //
“Push da button” clip
Camila Cabello – Shameless
Austin Giorgio – Drip off

Francesa:

Kingfishr – Leave
Dove Cameron – Sand
Rosa Linn – Snap
Andrea Vanzo – Valzer d'Inverno
Yann Tiersen – La valse d'Amélie

Enamorada:

Ni/Co – On Purpose
Papi Hans – Момуче

*На съпруга ми Стефан,
ти си вятърът под крилете ми.*

Първа глава

Май 1858 г.

Ню Йорк

Господин Бърн, добре дошли – посрещна го енергично николо.
– Виконт – високомерно го поправи Габриел и подмина, без да се обръща втори път. Камериерът му щеше да се оправя с досадните подробности като багаж. Габриел нямаше търпение да си вземе вана и да отпусне схванатите си мускули. Копнееше да разполага спокойно с топла вода и достатъчно място, за да се разтърче. Стабилната земя под краката му усещаше непозната и несигурна. Не беше предпологал, че само две седмици по море щяха дотолкова да му се отразят. Две безкрайни седмици, които беше принуден да прекара в нещастна малка кабина и да се преструва на болен, за да избягва компанията на останалите джентълмени на кораба. Нямаше ни най-малко желание да обяснява защо не приема да играе на карти или да поръчва скъп алкохол. Коя мизерна душа беше решила, че прескъпият билет за кораб не включва в цената си алкохол? Хранеше се в леглото си, което беше толкова тясно, че едва се наместваше, краката му стърчаха, а господинът, с когото делеше

окаяната си кабина, хъркаше, сякаш животът му зависи от това.

И сега, когато най-накрая бе акостира, когато усещаше свободното пространство, топлата вода и нормалната храна, някакъв необразован американец го беше нарекъл „господин“. Габриел сви ръка в юмрук и моментално я отпусна. Напомни си, че това беше различна страна и че тук не важаха порядките от Англия. В крайна сметка затова беше дошъл – защото знаеше, че титлата му в Америка ще е новост, примамка за алчни родители, готови да разменят дъщерите си срещу родство с аристократ. Можеше да изтърпи невежеството им. Така или иначе нямаше намерение да се задържа дълго. Ако плановете му успеяха, само след месец щеше да се завърне триумфално в Англия и от финансовите му затруднения нямаше да има и помен.

След като най-накрая беше настанен в един от луксозните апартаменти на хотел „Астор“, Габриел се отпусна уморен на огромното легло и за миг затвори очи. Нуждаеше се от една вечер на спокойствие в легло, което не се поклаща дори на йота. Искеше тишина, качествено уиски и хубава храна. По възможност английска. Искеше и жена в леглото си, но това щеше да почака.

– Уилбърт, припомни ми от кого е първата ми покана?
– Разбира се, милорд – Уилбърт, камериерът на Габриел, остави за момент бръснача и посегна към прецизно

сгънат лист в единия си джоб. – Тази вечер сте поканен на соаре в дома на господин и госпожа Братфорд. Имат три дъщери, най-голямата е на двадесет. Тук е прието госпожиците да се омъжат до двадесет и една. Ако семейството е притиснато по финансови причини, ги женят около осемнадесет, но богатите семейства оставят дъщерите си да вкусят социалния живот. Мис Елизабет е най-голямата, следвана от мис Франсис – на осемнадесет, и най-малката е Ела – на петнадесет.

– Наследник?

– Не, милорд – Уилбърт прибра отново листа в джоба си и продължи да бръсне Габриел. – Семейство Братфорд имат само дъщери.

– Считат ги за „новобогаташи“, простете ми вулгарната дума, милорд. Мистър Братфорд е второ поколение наследник на семейните земи, но въпреки че богатството му е впечатляващо, семейството не се счита за особено добра компания. – Уилбърт прибра листа в жилетката си и посегна към бръснача.

– Защо? – попита Габриел, преди да изпъне шия, за да остави камериера си да продължи.

– Както милорд сам знае, тук, в Америка, няма аристокрация. Онова, което определя мястото на едно семейство в обществото, е... – Уилбърт направи кратка пауза, сякаш това, което щеше да каже, не му е по вкуса – ... колко стари са парите, милорд. А тъй като Братфорд се е издигнал от едва едно поколение... е, както има една приказка – не е сигурно дали той ще се чувства комфортно в бална зала, но на онези около него със сигурност няма да им е комфортно.

Домакинята вървеше наперено напред, следвана от двете си по-малки дъщери. А Елизабет, най-голямата, ситнеше до виконта, вкопчена в ръката му. Жените говореха една през друга, надпреварваха се за вниманието му и сякаш не знаеха мярка. Не се впечатляваха изобщо, че го виждат за първи път и никой не ги е представил един на друг.

Когато прекосиха коридора и стигнаха до приемния салон, всички сетива на Габриел молеха за пощада. За първи път си даде сметка колко много стил и сдържаност бе проявила майка му, когато бе мебелирала фамилията им дом. В семейното му имение също имаше копринени тапети, но те бяха в светли цветове с едва прозирни златни нишки, докато у Братфордови по всяка стена имаше огромни златни орнаменти, които на всичкото отгоре бяха и релефни. Мама Братфорд, както госпожа Братфорд беше настояла да я нарича Габриел, дори го подкани да ги погали. Покъртително! Ако Малкълм или Хенри чуеха за това, щяха да го подиграват, докато е жив.

– От Флорънс са! – избумтя неочаквано ентусиазирано жената, която държеше всеки един гост да научи колко пари бяха пръснати за този дом.

– Извинете, откъде? – позволи си да попита Габриел с надеждата, че ще му се размине галенето на тапети.

– Флорънс, Ваше Величество! В Италия!

– „Милорд“ е достатъчно, госпожо. „Ваше Величество“ се използва само за короновани лица.

– Но вие нали сте аристократ? Нямаме ли си и вие корона? – възкликна Елизабет.

– Мис Братфорд, не всеки благородник носи корона. Това се отнася само за херцозите и за маркизите. И техните корони са много по-малки от тази на Нейно Величество и се използват само при сватби.

– О – разочарованието се плъзна по лицето ѝ и чертите ѝ увиснаха застрашително надолу. – А аз се надявах, че ще дойдете у дома с корона!

– Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, госпожице – зъбите му щяха да се протъркат от стискане. Ако и останалите девойки бяха толкова интелигентни, до края на посещениято си в Америка Габриел сигурно ще развие язва от преглъщане на възкиселите си реакции.

– Е, няма нищо, просто ми говорете. Този ваш акцент е очарователен! Мисля, че вече съм малко влюбена във вас.

– Елизабет! – сгълча я майка ѝ, но после смигна свойски на Габриел. Той се направи, че не я е видял.

Беше запомнил къде е изходът, и бе на ръба да им обърне гръб и да изчезне в нощта. За съжаление обаче, кредиторите в Англия сигурно вече бяха разпределили мизерния остатък от наследството му и Габриел си наложи да се държи учтиво. Възнамеряваше да убие простотията с възпитание, или поне да опита да я отблъсне. Едва от половин час беше в дома на Братфордови, а вече се притесняваше, че това ниво на безпардонност може да е заразно.

– Е, млади господине, какво знаете за дърводобива? – Братфорд, изглежда, бе решил да изпита Габриел, преди да му позволи да опита вечерята. Вече второ ястие беше отнесено от прислугата, без Габриел дори да е успял да го преполови.

– Опасявам се, че не знам абсолютно нищо, господине. Семейството ми се занимава с отдаване на земя под наем – опита се да отбие разговора Габриел, но очите на домакиня му светнаха заинтересовано.

– Добра ли е земята? Имате ли много гори? От колко време сте във владение на имотите?

– От приблизително двеста и петдесет години, господине.

Оглушителната тишина, която настъпи на масата, беше достатъчна да повдигне настроението на Габриел. Той неслучайно бе споменал подобна цифра, разговорите с Уилбърт го бяха научили, че нищо не респектиреше един американец повече от историята, с която разполагаха европейците. Господин Братфорд леко се прокашля, след което се загледа в салатата си и глухо отговори:

– Това трябва да са много стари гори, господине.

Габриел се изкуши да му обясни кое е правилното обръщение, което трябва да използва. Отвори уста, но после премисли:

– Така е – кимна му великодушно и опита от салатата.

Абсолютно богохулство!

Кой, кой, за Бога, бе решил, че аспержи, царевича и рипички си отиват? Поляти с някакъв неподходящ леко кисел, леко сладък сос. Преглътна с мъка и се опита да се разсее. Може би щеше да е по-добре да продължи разговора си с господин Братфорд на тема дърводобив.

– Татко, не намираш ли акцентът на негово... на сър Бърн за очарователен? – изчурулика Елизабет, която,

изглежда, не беше в състояние да прецени кое беше подходящо поведение за официална вечеря.

Макар да се беше подготвил за невежеството на американците, Габриел с мъка сдържаше раздражението си. Не беше свикнал да търпи толкова безпардонно поведение. Шеговитите подхвърляния, отвратителната храна и неспирните въпроси го изнервиха и той нервно пружинираше с крак под масата. Нямаше търпение вечерята да приключи, за да се сбогува с Братфордови и да не ги види никога повече.

Когато стана време да се прибира, Габриел изпитваше силен повик за повръщане, зараждащо се главоболие и леко съмнение дали не беше направил огромна грешка, когато реши да прекоси океана, за да си потърси съпруга.

Със сигурност това семейство беше изключение, успокояваше се той. В този град имаше някакво подобие на аристокрация и той просто трябваше да получи покана за някакво събитие. Веднъж смесеше ли се с тези хора, той щеше да избере най-богатата наследница и животът най-накрая щеше да се върне в обичайното си русло.

Нямаше как да е иначе.

Сред гостите на събирането у Братфордови Габриел се запозна с господин Хартман. Макар да успяха да разменят едва няколко думи, на англичанина не убягна блясъка в очите на събеседника му, когато последният чу титлата „виконт“. Затова, щом още на следващия ден

получи покана да посети семейство Хартман, Габриел ни най-малко не се изненада.

Още с пристигането си Уилбърт се бе заел да чете вестниците, за да се ориентира кой кой е в обществото. След бърза справка камериерът уведоми Габриел, че семейство Хартман са едно от най-старите и богати семейства в Ню Йорк. Предците им, дошли още с първите заселници в Ню Амстердам, се бяха занимавали с абсолютно всичко от продаване на копчета и пирони до банкерство, за да достигнат до настоящата си позиция. Притежаваха едни от най-големите мини за въглища по Източното крайбрежие, но вместо да се наслаждават на живота, Хартман, подобно на другите стари фамилии, правеха всичко по силите си да множат богатството си. Бащата на господин Хартман далновидно бе инвестирал в дялове от трансконтиненталните железници. Синът му уверено вървеше по стъпките на баща си и само преди две години бе отворил голяма текстилна фабрика и планираше да се включи в бизнеса с фабрично направени дрехи за средната класа.

Без капчица колебание Габриел прие поканата и усети как част от притесненията му се разсейват. Ето че съдбата си знаеше работата.